

РЕШЕНИЕ

№ 6841

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5968** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Образувано е по жалба на Столична община, представлявана от кмета Й. Ф., срещу Решение от 31.05.2023г. с изх. № 5-004-0007-3-175/31.05.2023г., издадено от ръководителя на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020, с което е извършен частичен отказ от верификация и е отказано плащане по искане за междинно плащане № 13/19.05.2023г. по АДФП №Д-34-99/09.10.2019г. Жалбоподателят счита, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и необоснован, за което излага подробни доводи. Изразява несъгласие с отказа за плащане на пълния размер на поисканите за възстановяване суми, като се твърди, че неоснователно административният орган е отказал да плати направените и допустими разходи в размер на 1 021 900 лева. Сочи се, че разходите са направени за реални доставки и услуги, които са допустими по одобрения проект, в съответствие с всички изисквания на Съюзното право и българското законодателство, а в решението изрично е посочено, че сумата от 1 021 900 лв. е верифицирана от УО на ОПОС. Развити са подробни доводи за неспазване на изискванията за форма на акта и административнопроизводствените правила. Твърди се, че решението не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2 АПК, тъй като липсват ясни мотиви и правна квалификация за недопустимост на разходите. Прави се възражение, че тъй като в

решението не е посочено на какво правно основание се отказва плащането, нито какъв е характерът на нарушението, за което се налага финансова корекция, нито на какво правно основание се извършва „намаляване“ на верифицирани суми, е възпрепятствана съдебната проверка за правилното приложение на материалния закон, както и е пречатствана възможността за адекватна защита от страна на бенефициента. Иска се от съда да отмени изцяло оспореното решение, както и да бъдат присъдени сторените по делото разноси. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – ръководителят на УО на Оперативна програма „Околна среда 2014-2020“, чрез процесуален представител юриконсулт З., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Подробни доводи излага в писмени бележки. Моли жалбата да бъде оставена без уважение и претендира юриконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Столичната община е бенефициер на безвъзмездна финансова помощ по Договор № АДФП № Д-34-99/09.10.2019г. „Изпълнение на дейности за подобряване качеството на атмосферния въздух в Столична община чрез закупуване и доставка на електрически превозни средства за шосеен транспорт – електрически автобуси и тролейбуси“, финансиран по ОПОС.

Бенефициерът е предявил искане за междинно плащане № 13/19.05.2023г. на стойност 1 026 728,48 лв.

На 31.05.2023г. Г. С. – главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ в Министерството на околната среда и водите, действаща като Ръководител на УО на ОПОС 2014-2020, издала процесното решение, с което: т. 1 - намалила размера на верифицираната сума с 255 475 лв.; по т.2 – намалила размера на верифицираната сума с 1 207,12 лв. по дейност №3 „Организация и управление, мерки за информация и комуникация и подготовка на документация за възлагане на обществени поръчки“ от бюджетен ред V.8.1. „непреки разходи по чл.55, ал.1,т.4 от ЗУСЕСИФ“ /навсякъде в решението погрешно е посочена абревиатурата на закона отпреди изменението на нормативния акт, ДВ, бр. 51 от 2022г., в сила от 01.07.2022г./.

Като мотиви административният орган е посочил следното:

По т.1 ръководителят на УО е посочил, че на основание чл. 71,ал.1 и ал.2 от ЗУСЕФСУ извършва финансова корекция и не одобрява възстановяването на сума в размер на 255 475 лв. от поисканите и верифицирани разходи в размер на 1 021 900 лв. по фактури № 0...244/09.03.2023г. и № 0...245/09.03.2023г. по дейност №4 от бюджетен ред II.3.2 поради наложена финансова корекция в размер на 25 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по договор № СЕ-86/13.07.2022г. с изпълнител „ЧЕРИЪТ МОТОРС“ АД, определена с решение на ръководителя на УО, изпратено с писмо изх. № 5-004-00007-2-646/31.08.2022г. и във връзка с което регистрирана нередност № ОПОС20/22/КФ868/01. Административният орган е уточнил, че общият размер на верифицираната сума след налагане на финансовата корекция е 766 425 лв., представляваща извършени от бенефициента допустими преки разходи в съответствие със закона и подлежащи на възстановяване по реда на чл.55, ал.1,т.1 от ЗУСЕФСУ.

По т.2 административният орган се е позовал на чл.57, ал.3 от Условия за изпълнение на одобрен проект по процедура „мерки за адресиране на транспорта като източник на замърсяване на атмосферния въздух“, съгласно който размерът на дължимите непреки

разходи по чл.55, ал.1,т.4 от ЗУСЕФСУ се изчислява след прилагане на определената в АДФП ставка към верифицираните преки разходи за съответното искане за плащане при спазване на условието по чл.53,ал.4 от Условието за изпълнение. Посочил е, че при спазване на тези изисквания максималният размер на допустимите разходи за организация и управление, определени чрез прилагане на единна ставка към допустимите преки разходи, е в размер на 75% от 0,63% от верифицираните преки разходи. Въз основа на сумата на верифицираните преки разходи /766 425 лв./ са верифицирани/признати непреки разходи за организация и управление под формата на единна ставка по реда на чл.55, ал.1,т.4 от ЗУСЕФСУ в размер на 3 621,36 лв. за сметка на БФП, представляващи 75% от допустимия размер на единна ставка /0,63%/ спрямо посочената сума.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от адресата на акта, за който той е неблагоприятен и следователно е легитимиран да го оспори.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕФСУ управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Съгласно чл.62,ал.3 ЗУСЕФСУ Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо. Следователно, видно от посочените разпоредби, правомощието да верифицира разходи и да извършва плащания, респективно да отказва верификация и плащане, принадлежи на УО. Видно от приложената по делото заповед № РД-ОП-913/10.10.2022г. на министъра на околната среда и водите, издалата оспореното решение Г. С. – главен директор на Главна дирекция „ОПОС“ в Министерството на околната среда и водите е оправомощена с функциите на ръководител на УО на ОПОС в пълен вид и обем. С оглед на това съдът приема, че актът е издаден от компетентен орган.

Не се констатира съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Спазени са и изискванията за форма на административния акт – в решението са изложени фактически и правни основания, които дават достатъчно ясна представа за мотивите, при които е формирано волеизявлението на ръководителя на УО.

Оспореното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.62, ал.1 ЗУСЕФСУ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 80-дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Според ал.2, чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ определя като допустими разходите, за които са осъществени едновременно следните условия: разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти; разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни

счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; за направените разходи е налична одитна следа и са спазени изискванията за съхраняване на документите; разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Видно от посочените разпоредби, верификацията е условие за извършване на плащането, а самата верификация е резултат от извършената административна проверка за допустимостта на разходите - чл.62, ал.2 и ал.3 ЗУСЕФСУ.

В случая от текста на решението става ясно, че административният орган е приел за допустими всички заявени за възстановяване пред него преки разходи, но е отказал плащането им – в решението изрично е посочено, че общият размер на верифицираната сума преди извършването на корекцията е 1 021 900 лв., което е пълният размер на заявените преки разходи. Относно несъответствието между сумата на заявеното искане за междинно плащане – 1 026 728,48 лв. и общият размер на посочената от административния орган като верифицирана сума пред извършване на финансовата корекция – 1 021 900 лв., т.е. разликата от 4 828,48 лв., от административната преписка става ясно, че сумата от 4 828,48 лв. представлява заявени за плащане непреки разходи. Видно от Таблица Образец 9 към Искане за междинно плащане № 13/02.05.2023г., колона 1 съдържа размера на отчетените допустими преки разходи, включени в искането за плащане, колона 2 – размер на допустими разходи за организация и управление, а колона 3 - максималния размер на разходите за организация и управление, които могат да бъдат включени в искането за плащане. В случая бенефициерът е посочил в колона 3 сумата от 4 828,48 лв., а в колона 1 – сумата от 1 021 900 лв., т.е. сумата на верифицираните от ръководителя на УО преки разходи /преди финансовата корекция/ е именно тази, която е заявил жалбоподателят в искането за плащане. Следователно, както вече беше казано, ръководителят на УО е приел за допустими всички заявени пред него преки разходи.

В т.1 от решението обаче административният орган е намалил размера на верифицираната сума и е отказал плащане на част от тези разходи, но не защото са недопустими, а защото е констатирана нередност, за която при това е наложена финансова корекция. Съгласно чл.64, ал.1, в случай че бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане. Цитираната разпоредба всъщност задължава ръководителят на УО да не верифицира разходи, дори те да са допустими по смисъла на чл.57 от ЗУСЕФСУ, ако е започнала процедура по администриране на нередност. В случая е налице именно тази хипотеза – регистрирана е нередност № ОПОС20/22/КФ868/01, а с решение от 31.08.2022г. на ръководителя на УО на ОПОС е наложена финансова корекция в размер на 25 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по договор № СЕ-86/13.07.2022г. с изпълнител „ЧЕРИЪТ МОТОРС“ АД. След като към момента на издаване на процесния административен акт е била започната процедура по администриране на нередност, във връзка с която е наложена и финансова корекция, това е отделно и самостоятелно основание за отказ за верификация и плащане на сумата в размера на финансовата корекция / така Решение № 2329 от 6.03.2023г. на ВАС по адм.д. № 7582/2022г./ Законосъобразността на отказа не е поставена в зависимост от влизането в сила на решението за финансовата корекция. Това е така, тъй като, първо, законът обвързва отказа по чл. 64, ал.1 ЗУСЕФСУ с процедура по администриране на нередност, а не с решението за

финансова корекция, и второ, защото по аргумент от чл.27,ал.2 от ЗУСЕФСУ решението за определяне на финансова корекция подлежи на предварително изпълнение. Отделно от това, чл.64, ал.1 ЗУСЕФСУ изрично предвижда, че разходите, които не са верифицирани, могат да бъдат включени в следващо искане за плащане, т.е. при промяна на обстоятелствата, в това число при евентуална отмяна на решението за финансова корекция, сумата, с която са намалени верифицираните разходи, може да бъде включена в следващо плащане. Предвид горното съдът приема, че с оглед факта на започнатата процедура по администриране на нередност № ОПОС20/22/КФ868/01, е било налице основанийето по чл.64, ал.1, предл. второ от ЗУСЕФСУ за отказ за верификация на сумата в размер на 766 425 лв., какъвто е размера на финансовата корекция. Вярно е, че ръководителят на УО не е посочил като правно основание на отказа разпоредбата на чл.64, ал.1 от ЗУСЕФСУ. Този пропуск на административния орган обаче не води до незаконосъобразност на акта, тъй като от изложените фактически обстоятелства може еднозначно и без усилие да се изведе материалноправната разпоредба, която е била приложена. С оглед на това, както и на обстоятелството, че жалбоподателят е бенефициер по множество проекти за безвъзмездна финансова помощ и е отлично запознат с приложимата нормативна уредба, съдът приема, че правото му на защита не е било накърнено.

По изложените съображения съдът приема, че в частта му по т.1 решението е законосъобразно.

Същият извод се налага и по отношение на т.2 от процесния административен акт - частта, в която е намалена сумата на верифицираните непреки разходи. В случая се касае за разходи от категорията на тези по чл.55,ал.1,т.4 ЗУСЕФСУ. Посочената разпоредба предвижда, че безвъзмездната финансова помощ може да бъде предоставена под формата на финансиране с единна ставка, определена чрез прилагане на процент към една или няколко определени категории разходи. Не е спорен по делото размерът на единната ставка за финансиране на разходите за организация и управление съгласно по проекта и АДБФП /0,63%/, както и не се оспорва от жалбоподателя начина, по който тя се прилага – спрямо верифицираните преки разходи. Намалението в сумата на верифицираните непреки разходи в случая произтича от намалението на верифицираните суми съгласно т.1 от решението, т.е. намаляването на размера на верифицираните непреки разходи е закономерна, обективна последица от намалението на преките разходи, доколкото такъв е механизма на изчисляване на допустимите разходи по чл.55, ал.1,т.4 ЗУСЕФСУ съгласно чл.57, ал.3 от Условията за изпълнение на одобрен проект по процедура „Мерки за адресиране на транспорта като източник на замърсяване на атмосферния въздух“. Следователно, оспореното решение е законосъобразно и в тази му част.

В обобщение на изложеното, съдът намира, че оспореното Решение от 31.05.2023г. с изх. № 5-004-0007-175/19.05.2023г. е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 51-ви състав, на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал.2 АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Столична община срещу Решение от 31.05.2023г. с изх. № 5-004-0007-3-175/31.05.20223., издадено от ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Министерството на околната среда и водите по делото сума в размер на 500 (петстотин) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от получаването му .

СЪДИЯ: